שמונה או כן תשעה בין חי בין מת חלבו וגידו

ג מותר והא דכבן תשעה מותר דוקא והו כשלא

הפרים על גבי קרקע (ב) אבל אם הפרים על גבי

קרקע (כ) אסור ד נוז ד ויש אומרים שאם שלמו לו

חדשיו ומצאו חי אע"פ שלא הפרים על גבי קרקע

חלבו (י) אסור וחייבין עליו כרת ומוציאין ממנו כל

החומים והקרומים האסורים כשאר הכחמות.

(ג) ה [1] וחלב (ג) נפל אסור אם הפילה הבהמה:

ג - חושים ידו למעי בהמה ותלש חלב מבן תשעה

חלב כעל חלב בהמה גמורה:

די איזהו חלב כל שהוא (°) (ה) ז (ס) תותב ה קרום

ונקלף ושלא ייהא כשר הופה אותו:

ה (ו) יי האליה מותרת ניין יי וכלבד שינקר ממנה

מה שלצד פנים:

הגה [ט] גם לריך להסיר חוטי האליה כי יונקים מחלב הכליות.

(המרדכי ורוקח):

ו שנו יחלב (יו הכסלים ניא וקרום שעליהם אסור:

דגה וסדר ניקור אלו החלבים לריך ראיה מן הבקי בניקור ואי אפשר לבאר היעד בספר וכל אלו החלבים אין לחוש להם (ג) אלא

(ו) באחומיים של בחמה אבל בחלי הכהמה של פנים אין בהם מחלבים

אלו " רק קצת מן הקרום שעל חלב הכסלים הנשאר בראש הדפנות על

הכסלים הנשאר שם בראשה ולריך להסיר אותו הקרום משם (דיע)

[יב] מש נוסגין להפריד ג"ל הבשר הנדבק שם זה על גל זה ולגרור

החלב שביניהם רש מתירין משום דמחשב חיפוי בשר וכן המנחג

נאשכנו (הכל בטור):

ח יי חלב שעל המסם ובית הכוסות אסור וענוש

(עליו) כרת וזהו חלב שעל הקרב:

ו יא חלב שתחת המתנים אסור:

חי שבתוכה (ד) ו (ד) והוציאו חייבין עליו משום

מינו חמיר ממין במינו בסימן (ל"ו) [ל"ח] ובב"י מביא שם בשם מ"כ שאינו חשוד לדברים אחרים כדלקמן סימן קי"טי ודוק: ג. שותר. ובשר הוי ב' מינים וא"כ אם נמערב חלב טמאה עם בשר כשר ה"א דנפקא לוְד מכל בבהמה תאכלו וע"ל סימן י"ג": ד. וי"א בו'. ובספרי מין באינו מינו ע"כ קמ"ל דאין כאן שם חלב והוה מין במינו וגם הבאתי ראיות לי"א אלו ע"ש כ"ש גידו דאסור (וע"ל סימן ס"ה המירון יש להקשות דת"ת יש עליו שם חלב אלא דאינו אוסר וא"כ ס"ו) וכ"פ הב"ח ודלא כעט"ו שלא הביא אלא הסברא הראשונה מיהו

מה שהביה הב"ח ראיה מרא"מ בספר יראים סימן קמ"ז וכתב דס"ל לרא"מ דלרבי מאיר דאמר חלבו דשליל אסור אינו אלא חומרא דרבנן ללח כדעת הרמב"סי (והמחבר) דמחייבי כרת עכ"ל ולא ירדתי לסוף דעתו דח"כ יהיה הרח"מ נגד הש"ם פג"ה ד' ל"ב ע"ב דמוכח התם בהדיח דחלבו דשליל אסור מדאורייתא לרבי מאיר והכי איתא בכמה דוכתי בש"ק אלא אגב חורפיה לא עיין דהרא"מ קאי התם להדיא אחלבו דגיד דבהא אמרי׳ התם בש"ם דהוי מדרבנן לרבי מאיר ופסקו הרמב"ם פ"ח מהמ"א 10 והט"ו לקמן סי׳ ס"ח וכל הפוסקי׳ חה ברור: ה. וחלב נפל כו'. כך משמע מדברי הרב המגיד דאע"ג דאין חייב כרת על חלבו איסורא מיהא איכא משום חלב ומ"מ לא היה לריך הר"ב לכתוב זה כיון דמ"מ אסור משו' נבלה ואפי' מלקות נמי איכא משום נבלה כדכתבו הרמב"ם והעור והוא פשוע: ו. והוציאו . קולם השחיט' אכל הניחו בתוכו ניתר בשחיטת הבהמה ואפי׳ לקברה החרונה שבקעיף ב' דשהני התם שהשליל חשוב אבר בפני עלמו לענין זה אבל חלב שנחתך ממנו ונשאר במעי הבהמה הרי הוא בכלל כל בבהמה תאכלו . ב"י: ז. תותב . היא שמלתו מתרגמינן היא תותבי׳ כשמלה הוא פרוש על הקרב. רש"ייי: ה. קרום ונקדף. קרום דק יש עליו ונקלף הקרו' מעל החלב שאינו אדוק

בו כ"ל רש"י: מ. חלב הכסלים הקרום מעל גבי החלב שאינו אדוק כ"כ ומרבה חלב שעל גבי בר". ע" בעור וב"י איזהו חלב הכסלים: י. רק קצת בון הקרום כו" וכ"ש שעל הדקין ר"ע אומר מה חלב המכסה הקרב תותב קרום בראש הדפנות כו". ואם נמצא בבהמה צלעות יתרות כגון י"ג או אף כל כו׳ פירש״י חותב הוא שמלה דכשמלה הוא פרוש על י״ד בכל לד וכולן דומות זו לזו נמלא כתוב בשם מה״ר שכנא שכולן וכן על הדקין בראשן אבל חלב הקיבה אינו תותב אלא חתיכות מותרים רק אותן הסמוך לאחוריים ומביאו הב"ח בס"ם נ"ד (וע"ל סי' נ"ד ס"ק ט'. וכ"כ בתשובת מ"ב סי' ס"ו וכ' שם דנותגים בכל

שכשנקלף הקרום נקלף עמו ונתן עוד סימן שלא יהא בשר חופה אותו והוא מבואר גם כן בגמרא. ויש מקשים על העור פירש מה שאמרו קרום ונקלף על הקרום שמחת החלב הא פירש"י על הקרום שעל החלב ונראה דלא קשה מידי דרש"י פירש ברי רבי ישמעאל אבל בדברי רבי עקיבא ע"כ אינו כן דאי חימא דקרום ונקלף של רבי עקיבא הוה גם כן כר"י אלא י תותב היה לו לר' עקיבא לומר תותב וקרום כו' אלא ע"כ דחדא היא דהתותב הוא שיושב כולו על הקרום שתחתיו חה רש"י שכתב פרוש על הקרב דהיינו שהקרום עם החלב שעליו פרוס על הקרב וגם מו"ח ז"ל כתב דברי הטור עד"ז דר"ע ר"י מטעם אחר ובפרישה האריך בזה בחנם: (ה) האדיה. דלא אסרה תורה אלא חלב סתם וזה מקרי חלב האליה אבל יבוק על לד פנים של האליה הוא חלב גמור ואינו בכלל חלב האליה דלשון חלב האליה היינו האליה עלמה וחלב זה לשון מוטב

הירושי רע"ק כתב לענין חולה שיש בו סכנה דמאכילים אותו קל קל תחילה ולזה אם יש חלב בהמה טהורה ויש חלב טמאה דאם היה נוהג חלב בטמאה היה צריך להאכיל לו חלב דטהורה דבטמאה הוי ב' איסורים אבל אי אינו נוהג מאכילים לו דטמאה דהוא קל דאין בו כרת ובחלב טהורה איכא כרת עיי"ש וכמו כן לעיל (ס" ס"ב) איכא נ"מ זה דאם יש אמ"ה דיש בו כזית כשר גידין ועצמות וכן אמ״ה דטמאה מכח דאינו נוהג בטמאה הוי לגבי איסור דטמאה רק ח"ש תותנים לו דטמאה ולענ"ד יש עוד נ"מ באכל חלב דבהמה טמאה ואח"כ שחט טהורה ואמר זו לחטאתי דאם יש בו איסור חלב ומחוייב חטאת אסורה ההחלם שהים שהוו האפור להיום בחלים במיצר לעיל (סימן ה) לזה השמיענו ההחלם במיצר לעיל (סימן ה) לזה השמיענו דאין בו דין חלב ואינו מחויים חטאת ומותות הבחמה: (כמ"ת) דלרמב"ם. צ"ל דליש פוסקים: (כמ"ל) אמור בדואה גיד הנשה. זה תמוה דא"כ נ"מ בפשוטו : לענין היתר הנאה בגיד דבהמה טמאה

פתחי תשובה

(ב) אסור. משום מ"ע כמו גבי שחיטה לעיל סר י"ג וע' במשובת רדב"ו החדשות סר ע"ה

מין באינו מינו עם בשר ע"כ דנ"מ לנודר הנאה מכל דבר ב : [ד] השוחם את חבחמה ומצא בה עובר בן ר משום חלב שנדע במה הוא ודרך זה כלל לתרך בדברי בכמה מקומות כגון ר"ס ס"ו דם בהמה טמאה ואבר מן ידרך זה איתא בתוק' כ' נה (דף פ"ד) במה שאמרה האי ו היא אדומה נ"מ לנודר מן ז ומ״ה ניחה דלה כתב הטור יד דאינו נוהג בטמאה כמ"ש. 27 דלדידן אין נ״מ מוה דבוה ייך נודר הנאה מגיד דלרמב"ם נדר נמי אסור בהנאה גיד זה נ"ל נכון מאד: (ב) אבד הפרים כו'. דחו חסור משום ז עין כמו לענין שחיטה דלעילו לברי ר' יהודה בגמרא והי"א דברי ר"מ: (ג) וחדב נפד כו'. לא ידעתי פירושו דאס לאיסור חלב אדרבה באמת . משום חלב כמ"ש הטור בשם ז4. ואי נתכוין לאיסור מלד נפל זהו פשיטא דלמה יהיה יותר משאר בשר הנפל. ובד"מ ווכר מזה ונראה שהג"ה זו מדברי הרב היא אלא איה טועה כתכה: (ד) והוציאו בל אם לא הוליאו מותר דכתיב זמה מאכלו: (ה) תותב קרום. 5 איתא תניא את כל החלב ז את הקרב מה חלב המכסה זרב קרום ונקלף אף כל קרום פרש"י קרום דק יש עליו

והום אדוק ושעל הדקין מראשו והלאה היינו מן הכנחא ישין אותו נשאר מן החלב אצלם ולאו תותב הוא אלא אדוק בהמה להניח צלע א' מכאן ומכאן לחלק האחוריים ולא מצאתי בכל ובטור כתוב תותב קרום ונקלף פירוש שהוא פרוש על הקרום

כיאור הגר"א

זט כו". ע"ד ב' צ"ב ב' והא מפלג כו' ואר"א אר"א מחלוקת כו' ולענין שחיטה קי"ל א חכמים דמתני : [ה] בשלא כו'. ע"ה ב': [ו] ד"א כו'. כר"מ דסתם מתני כוותיה הג בשליל וה״ה לחלבו דחדא פלוגתא היא כמ״ש בברייתא הנ״ל נוהג בשליל וחלבו ואע"ג דא"ר אושעיא והלך ר"מ כר' אעפ"כ לאו הא בהא תליא ועמ"מ ועוד דו ע"ה א' סבר כר"מ דאמרינן שם כ"פ כו' חדשים גרמי. וסברא ראשונה ס"ל דלא נשחטה אמו. מ"מ ורא"ש וכ"כ רש"י שם ד"ה דהושיט ותוס' ד"ה ר"י: ב". ערש"י שם ד"ה כחלב כו': [ח] ובלבד בו'. דלא פריך שם ובכריתות יו. פושרי שם דייו. כחלכ כדי: [ח] וכאבר בו. דלא פריך שם ובכריוות זעל האליה עצמה הואיל וקריבה ע"ג המזבח אבל חלבה של צר פנים ה"ה כשאר בני כ". כן פי מ"ש צ"ג א" חוטין שבעיקץ ו"ל שבזנכ כמו (סוכה לד ב) ניטל בם כמש"ו: [י] הלב הבכלים. שם האי תרבא דקליבוסתא כר: [יא] וקרום מר. זה קרמי כרי רכפלי כר: [יב] ויש נדגין כר ויש כר. רש"י שם ד"ה חלב זה קרמי כרי רכפלי כר: [יב] ויש נדגין כר ויש כר. רש"י שם ד"ה חלב

באר הימכ

ה משום טמה או משום חלב לנודר הנאה מכל דבר שאסור משום

שפסקו בשהיטת חולין במשנה דף ע"ד היכח דלה הפרים ע"ג קרקע וכרכי יהודה בברייתה שם דף נ"ב : ד טור בשם הרמב"ם (בפ"ה) [בפ"ז] מהלכות מהכלות אסורות ה־ג וכר"מ בברייתא שם יבעל העיטור ורבינו אפרים: ה שם בגמרה דף ע"ה ע"א וכרבי וחנן דסבר חדשים גרמי לחסור החלב רמב"ם (בפ"ו) [בפרק ז"] מהלכות מהכלו" הסורות ה"ד וש"פ: ו בריית' שם מ"ט עיב וכר"ע: (°) היא תרגום של שמלה סוא פרוש על הקרב כשמלה: ז מימרא דרב יסודה וכי׳ דף (נ"ג) [לב]: ה שם כנמי לף קריז: ט ביי נשם הריי כן חביב: י מימרה דרב יסודה וכו' עם צג... יא מימרה דרבי הצה ה"ר יהודה יכו׳ עם ציג: וכתב הטור שהרמב"ה פיז מהלכות מיא היה נתן סימן לדבר כל חלב שתחת הכשר שהכשר מקיפו מכל סביביו ולה ירהה עד שיקרע הכשר הרי זה מותר: יב מימרה דרב יהודה אמר שתואל שם נ"ג:

פרי חדש

האוכל חלב נבילה וטרים' חייב משום חוכל חלב ומשום חוכל נבילה דאיסור חל על איסור באיסור כולל ומתוך שנוסף איסור נבלה בבשרה שהיי מותר נוסף על החלב גם כן וכמ"ב הרתב"ם ברפ"ו והמ"מ שכתב שם דהל משום איסור מוסיף זה ליתה משום דלה מקרי איסור מוסיף אלא כשנתוסף איסור כגוף החיסור עלמו כגון ע"ד משל כגון שהיה מתחלה אסור באכילה נתוסף בו איסור הנהה במסים משמף כי מיסור הכמה מקרי איסור מוסיף אבל חלים נבילה על איסור חלב איסור בולל מקרי ולא איסור מוסיף ופשוע הוא וכן מבואר בדבר ופשוע הוא וכן מבואר בדבר הת"ת גופר בפ"ח גפי אוכל גיד הנשה של נכלה פיי"ש: שאם מעיף ב׳) וי"א שאם (ש"ע סעיף ב׳) שלפו לו חדשו כו' חלבי אסור כו'. כן דעת הרמב"ם דק"ל דמע"ג דקי"ל דמפי כן

גליון מהרש"א

(סימן ס"ד כ"ע סעיף צ') הלבו וגידו מותר. ודמו אסור לקמן ר"ס ס"ו: (שס) אעפ"י כו' חלכו אפור. עיין פלתי סוף ס"ק א': (ש"ך ס"ק ה') **ום"ם לא היר** צריך הרב לכתוב. לכאורה נ״מ אם אחר רשאי לעשות בו סחורה עיין סי׳ קי״ז סק״ה ועיין כאן סק״ב : (ט״ך סק״י) דנוהגין בכל בהסה

יד אברהם

בחלב נבילה וטריחה דחייב משום חלב ומשום נכילה משום ברמב"ם פ"ו מהלכות מחכלות המורות שכתב דהל משום איסור מוסיף משום דלא אקרי איסור מוסיף אלא בשניתוסף היסור בגוף החתיכה לגבי דבר שהיה מותר מתחלה. יכאן לא נמוסף איסור גבי חלב ואינו אלא כולל כמו גיד הנסה של נבילה וטריפה. וגם הלח"מ

צכי לצדיק

מהי בטהורה הסור לתת לו חלב רק בשר דהרי חלב היסור כרת. אבל בשמאה אף חלב נותנין לו. ומיושב ג"ל דברי רמ"ל בחלב נפל: (סעיף ג') הושים ידו כר בעל חלב